

kteří vstupují ke svým zaměstnavatelům v poměr pracovní, o níž jedná odst. 1 § 1.

V daném případě žal. úřad uznal Annu M. za povinnou pojištěním, přihlav za prokázáno, že byla u st-lky od listopadu 1920 až do onemocnění **p r a v i d e l n ě** zaměstnána.

St-lka naproti tomu v řízení správním popírala, že by Anna M. byla domácími vyšíváním pro ni zaměstnána pravidelně ve smyslu zákona, pckazujíc k tomu, že jí dávala zboží domů k vyšívání »po dlouhé přestávce z a s e v listopadu 1920«, že si v době 4 měsíců Anna M. vydělala něco méně než půl třetího sta korun, že pečuje o domácnost a jen od případu k případu nějakou výšivku provede.

Žal. úřad na tato tvrzení st-lky nevešel, nezkoumal, zdali toto domácí vyšívání jest pravidelným zaměstnáním Anny M. ve smyslu shora vyloženém, zdali tedy Annu M. lze zařaditi do kategorie dělníků domácích, či zdali pravidelným jejím zaměstnáním je obstarávání domácnosti, při čemž jen zbývající čas věnuje vyšívání na zakázku, domácí práci tedy provozuje v tomto smyslu, byť i častěji, jen nahodile. Žal. úřad spornou otázku pojistné povinnosti Anny M. s tohoto hlediska nezkoumal, vycházeje zřejmě z právního názoru, že pravidelné vykonávání domácí práce po rozumu odst. 2 § 1 nemoc. zák. dáno jest již tehdy, když se práce taková opakuje v určitém období častěji.

Poněvadž tento právní názor podle toho, co bylo výše řečeno, není ve shodě se zákonem, bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 3835.

Nemocenské pojištění: K výkladu pojmu »hlavní zaměstnání«.

(Nález ze dne 30. června 1924 č. 7344):

V ě c: Okresní nemocenská pokladna v H. (adv. Dr. Jaroslav Košek z Prahy) proti ministerstvu sociální péče o nemocenské pojištění.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad v pořadí instancí ve sporu okr. nemoc. pokladny v H. se sch-skou lesní zařizovací kanceláří tamtéž o povinnost této kanceláře platiti pokladně příspěvky za M. H., která jest zaměstnána v uvedené kanceláři úklidem a vytápěním kancelářských místností a odnášením pošty na poštovní úřad v H., že sch-ská lesní zařizovací kancelář v H. není povinna ve smyslu § 31 a 33 nemoc. zák. příspěvky platiti, ježto M. H. není podrobena pojištění ve smyslu § 1 nemoc. zák., a to z těchto důvodů:

M. H. žije ve společné domácnosti se svým manželem J. H., jest matkou 1 dítěte a přirozeně vede celou domácnost svého manžela. J. H. jest zaměstnán u sch-ské lesní zařizovací kanceláře jako sluha v museu a má za tuto funkci následující požitky: 1. denní plat 14 Kč, 2. bezplatný byt . . . , pak zahrádku a dále obdrží 4 prostorové metry palivového dříví. Mimo to má J. H., který každý druhý den provádí navštěvovatele musea, příjem na zpropitném, které činí asi tolik, co nese služba obou manželů.

Naproti tomu manželka M. H. jest zaměstnána krátkou dobu ráno a večer uklidem, pokud se týče vytápěním úředních místností, za kterouž práci dostává 10 Kč denně, od 1. ledna 1921 20 Kč denně a posluhuje mimo toho u úředníka St. za měsíční odměnu 20 Kč. Z uvedeného vysvítá, že hlavním pramenem výživy a oporou celé hospodářské existence rodiny H-ovy jest příjem a naturální požitky manžela J. H., a že uvedené zaměstnání manželky M. H. jak pro lesní zařizovací kancelář, tak i pro úředníka St. jest při vedení celé domácnosti H-ovy zaměstnáním jejím vedlejším, jehož příjem sice hospodářskou situaci manželů H-ových zlepšuje, ale není podmínkou jejich existence. Na základě zaměstnání toho tudíž M. H. nemoc. pojistné povinnosti dle § 1 zák. z 15. května 1919 č. 268 Sb. nepodléhá.

O stížnosti uvážil nss toto: — — —

Při řešení otázky, zda zaměstnání určité osoby jest jejím zaměstnáním hlavním či vedlejším, dlužno porovnávat pouze jednotlivé s l o ŷ k y pracovní činnosti t é t o o s o b y navzájem, nikoliv činnost této osoby s činností osoby j i n é, třeba ve společné domácnosti s ní žijící.

Nezáleží tedy vůbec na tom, jaký pracovní výdělek měl manžel M. P., nýbrž jediné na tom, která z činností, tvořících je jí denní zaměstnání, je činností hlavní, a která vedlejší.

Jest pravda, že i úřad ve svém rozhodnutí porovnával výdělek manžela M. H. s výdělkem jejím vlastním, ve skutečnosti však přihlížel i k okolnosti rozhodné a porovnával, v jakém poměru jest zaměstnání jmenované v kanceláři lesní správy k zaměstnání jejímu ve vlastní její domácnosti, a dospěl na základě tohoto srovnání k úsudku, že ono zaměstnání jest jen zaměstnáním vedlejším, trvající poměrně krátkou dobu ráno a večer, kdežto zaměstnání jmenované ve vlastní domácnosti, zaujímající největší část pracovní doby jmenované osoby, jest zaměstnáním hlavním. Úsudek tento jest s á m o s o b ě možný, a může tedy nař. rozhodnutí o něj býti opřeno.

Ale pak nelze nař. rozhodnutí rušiti proto, že toto se dovolává k r o m ě t o h o též okolnosti pro rozhodnutí irrelevantní, a netřeba také zkoumati, zda se zjištění této okolnosti stalo způsobem prostým vad dle § 6 zák. o ss.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3836.

Vodní právo: I. * Vodní práva neexistují in abstracto, nýbrž jsou připoutána jednak k vodním dílům, k jichž provozu slouží, jednak k zařízením, jež výkon jejich umožňují. — **II. *** Nastane-li fakticky, ať již z důvodu jakéhokoliv, tedy ať působením sil lidských či mocí elementární, ať právem či protiprávně změna v poměrech faktických, která činí nemožným výkon těchto práv, aniž se dá změna tato odčiniti a tím docíliti opět možnosti výkonu onoho práva pouhou opravou příslušných zařízení nebo — byla-li tato zařízení zničena — r e k o n s t r u k c í jich v takovém způsobu, že lze mluvíti v p o d s t a t ě o vodním díle b ý v a l é m, pak zaniká tím po zákonu právo samo, tak že bývalý držitel, jenž by chtěl dále a opět ono právo vykonávati, musil by dosíci nejen vodoprávního povolení k provedení nových k tomu zařízení,